

משלכם
" שפר

התקשר לפאפא

גם יאך תהיה ים פרחים
פא נוי - פא נוי רגעים?
ים רגע אצוה ורגע פאצוה,
רגע מרצה ורגע מתות.
גם איהוזה, אלוי ופאמר,
פאפאיהם 'סאק אכאפון'
ים מה יספר
רק פמה רגעים, ואלא איתר...

ובשקט. האיש גלה אותו ונדף אחרי. אחרי תקופה (ובלי קשר לאבא. הוא חס וחלילה לא מסר דבר!) פרקה העירייה את המבנה. האיש עצב את האזור, והסירי של אבא חזר להיות ננוח, ברוח ה'. ללא הפרעות.

היינו רוצים להשאיר ברנעים ננוחים, נעימים... לפניהם נפריע רק בשאלה אחת קטנה. רגעים עצובים - יש לכם?

לעתים רחוקות... אם הערוב נפסל, חלילה, בשבת עצמה, ואין דרך לתקן אותו, זה מצער. במקרה כזה רק עוברים בין פתי הפנסת בשכונה ומעדכנים את המתפללים שיידעו להזהר ולא יטלטלו, כי יש בעיה בערוב.

אוי. באמת מצער. אוי גם על דברים פאלה אנחנו מבקשים מדי שבת: "לשבת בו ולנוח בו באהבה כמצות רצונך"... ושלא תהא אפלו אנחה. ומאנחה - לצחוק. יש רגעים משעשעים?

פעם רצה אבא לזרק את האגו מעל החוט של הערוב. מישהו שעבר שם, ולא מכיר את אבא, היה בטוח שאבא מנסה לחבל בערוב. הוא נעמד, עצר את אבא ולא הסכים לזוז. נדרש לאבא זמן להסביר לאיש את טעותו. לבסוף הוא הבין שאבא בא לתקן את הערוב, ולא להרס חלילה, והם נפרדו פידידים. זה היה מוזר וגם מחיך.

והנה גם אנו נאלצים להפרד. כידידים, כמובן, ומתוך תודה נרגשת על השליחות! ולפני שנפרד, אפשר רק רגע אחד נוסף? מלמד?

למדנו להכיר טובה למי שמאחורי הקלעים. רב האנשים רגילים לסמוך על הערוב בטבעיות. הם לא נעצרים לחשב כמה אנשים מתאמצים בענין הזה, ובזמן קשה ולחץ של ערבי שבתות, בלי לקבל על כף תמונה. כשנעצרים לחשב מגלים המון אנשים שעושים עבודת קדש בסתר. אנחנו, למשל, חשבנו על העוסקים בפנוי הגניזה. בודאי יש עוד פאלה. אוי תמצאו גם אתם. בואו נזכר אותם. נפיר להם טובה.

את הרגעים שלכם, יהודה, אלי ותמר, קראנו יותר מפעם אחת. למדנו משוגים מעולם הערוב, וגלינו שכל כך הרבה אנחנו לא יודעים... בואו נתחיל ברנעים שמחים. מתי הם קורים?

בימי ששאי! אנחנו אוהבים מאד להצטרף לאבא בסירי השבועי שלו. אבא עובר לארץ הערוב. בודק אותו בעיון. חוט קרוע? ענפים שפפריעים? אבא מודא שהכל בסדר, ואם יש בעיה - מתקן אותה. לנו, הילדים, נחמד מאד להתלוצץ אליו.

מלבד עצם הטויל עם אבא, גם ההרגשה שלנו טובה ומשמחת. כל כך הרבה יהודים יוכלו לטלטל בלי חשש בשבת. אמהות יובילו עגלות בשכונה ויהיו רגועות (בזכות אבא). ילדות יאחזו סדור אישי בדרכן לתפלה (בזכות אבא). ומה בקשר למפתחות? טישיו? שקיות ממתקים? יהודים יוכלו לטלטל אותם ברגע בזכות הבדיקה המדקדקת של אבא.

באמת משמח מאד! האם לצד השמחה והספוק יש רגעים חוששים?

פעם קרה שבזמן הצפוף הראשון, קרוב מאד לשבת, הודיעו לאבא על בעיה בערוב. זה היה מלחיץ. אבא עצב הכל ורץ לבדק מה ואיך לתקן. ממש נאנחנו לרוחה כששמענו שהכל הסתדר.

פעם קרה שה'אנ' - שבועצרתו בודקים אם הערוב נמצא מעל ה'לח' - נשמט מהיד של אבא לתוף אתר בניה. לאבא לא הייתה ברירה, והוא נאלץ להכנס לתוף האתר. זה היה די מפחיד.

אתר בניה, אגב, מזכיר לנו רגע מפחיד נוסף: פעם, במסגרת הסירי, עבר אבא בתמימות ליד מבנה מסים. בעל המבנה, שראה את אבא בודק את המקום, חשד בו. המבנה לא היה חקי והוא חשב שאבא עוקב אחרי הבניה וידוץ עליה לעירייה. האיש הזהיר את אבא שלא יתקרב, נו, מה אפשר לעשות? הרי אבא מכרח להתקרב. בפעם הבאה נסה אבא להתקרב בחשאי

הערוב הוא הקפת שטח מישב במחצות כדי להתיר בתוכו פעולות האסורות בשבת משום מלאכת הוצאה מרשות לרשות. מכיון שהיום ערים אינו מקפדות בחוקה, בדרך כלל מרוב הערוב מעמודים שמעליהם מותחים חוט דק. העמודים יוצרים ביניהם 'צורת הפתח' - צורה שהיא מחצה כשרה, ההופכת את השטח המקור לרשות היחיד. כיון שהערוב נחשב למחצה, צריה לנודא שהחוט אכן מתוח היטב מעל העמודים (כך שאינו סוטה מצורת הפתח). לצרף כך משתמשים בין היתר ב'אנ' - מעיו משקלת הקשורה לחוט.